

Margita Schultzová És Molnárné

Ez a fénykép Budapesten készült az 1940-es években. Jobb oldalon Schultz Mancika, a kisebbik húgom, bal oldalon Molnárné, egy [vág]sellyei asszony látható. Én Pesten jártam ápolónő-tanfolyamra az Egészségügyi Orvos Továbbképzőbe, és Mancika néha meglátogatott. Ez a kép is valószínűleg egyik látogatása alkalmából készült. Molnárné egy kedves [vág]sellyei néni volt, aki nagyon szeretett minket. Az ura bevonult, és ő egyedül tartotta el a négy lányát. Nem tudta már eltartani a családot, ezért elintézttem neki, hogy a pesti kórházban baromfit árulhasson. Aztán abból élt, hogy hízott libát árult az orvosoknak. A megkopasztott libákat szépen becsomagolta, batyuba rakta, és így utazott vonattal Budapestre. Az orvosok minden csütörtökön várták őt. Amikor először jött a nagyvárosba, Mancika húgom tervezett neki egy kalapot. A képen is ezt viseli Molnár néni. Mancika is a kedvenc szalagos kalapját tette a fejére. Margó egy [vág]sellyei kalapszalokban dolgozott. Nagyon kedvelte Molnár nénit, aki gyakran vitt neki ebédet. A húgom, akit Margónak szólítottunk, 1928. vagy 1927. szeptember 14-én született Negyeden. 6-7 éves voltam, amikor Margó született, mindig én voltam a második anyja. Én tologattam, én ajnároztam. Margó [Vág]Sellyén járt polgári iskolába, aztán egy [vág]sellyei kalapszalokban kitanulta a szakmát, és ott is dolgozott később. Ez a kalapszalok a főutcán volt azon az oldalon, ahol jelenleg a körzeti hivatal épülete áll. Mancikának két főnöknője volt, Gelb Rózsi és Paula, akik testvérek voltak. Nem vagyok benne biztos, hogy zsidók voltak-e, de nagyon kedvesek voltak. Amikor rossz időjárás volt, a húgom náluk hálhatott. Margó művészién tudta a kalapokat készíteni. A ?Margó kalap? lassan fogalommá vált. A vevőkkel is jól tudott bánni, jó fizetést is kapott. Apám mindig azt mondta, hogy Vácon nyit neki kalapszalont, mert oda nemcsak vonat jár, hanem Vácon hajóállomás is van. A testvéreim koncentrációs táborban haltak meg. Margót is elvitték Negyedről. 1944 körül nálam tartózkodott Pesten, már akkor nem kellett a divatkalap... Akkor, az utolsó percben -- még megvan az anyámnak a levele -- hazajött Negyedre, mert anyás volt, az volt a veszte. Túlélte volna a háborút. Gyönyörű lány volt, 16 és fél vagy 17 éves volt akkor. Sarlachot kapott az auschwitzi lágerban, még élve vitték a kemencébe.